

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDELNÍČEK

Ostrava Vítkovice

Poznáváme
ostravské chrámy
4. pouť

Ostrava Pustkovec

Srpen 2019

Kostel sv. Pavla v Ostravě Vítkovicích

Kostel sv. Cyrila a Metoděje

SLŮVKO FARÁŘE

Niebo w gębie!

Je čas prázdnin a dovolených. Lidé vyráží ze svých domovů na různá místa naší vlasti, našeho kontinentu a vlastně celé naší planety. Mimo planetu se myslím moc nevyráží, to je přece jen zatím dopřáno pouze pečlivě připraveným a vycvičeným kosmonautům (mimořádně také mimořádně bohatému jedinci – tzv. vesmírnému turistovi).

Také mně bylo dopřáno vycestovat (přesněji řečeno jsem si to dopřál sám), a to celých 75 kilometrů od Dolního Benešova. Zvolil jsem úterý, kdy po ranní mši svaté nebylo zrovna jiných neodkladných či urgentních povinností. Na benešovské faře v tabulce „Úřední hodiny“ je v úterý psáno, že jsem na telefonu, takže hlavně nezapomenout telefon!

Cílem výletu byla jistá fara, která už vlastně farou není. Je předělaná na penzion. Kromě vícečetných rodin, které tam tráví dny volna, byla zde přítomna i malá komunita osob, které se zasvětily nebo chtějí zasvětit Bohu. A dostal jsem nabídku zúčastnit se s nimi takové lehčí túry k několik kilometrů vzdálené rozhledně. Návrh byl jednohlasně schválen. Zašel jsem si tedy pro sportovnější obuv, přitom jsem promluvil k vlastním desítkám kil živé váhy, ať se nelekají (když už si tak zvykly na každodenní trasu fara – kostel a kostel – fara) a vyrazili jsme.

Slunce svítilo, čas nás nehonil, cílová nadmořská výška něco kolem 850 m.n.m. nebyla tak hrozivá, tempo rovněž nebylo smrtelné, a tak jsme se mohli pokojně rozhlížet kolem sebe a věnovat se kráse horské krajiny.

Při setkání s osamělými houbaři jsme se ptali a vzápětí dostali docela jasnou odpověď, že prostě nerostou... Zanedlouho nás obletoval docela velký, dohněda zbarvený krásný motýl, a to byla příležitost se dohadovat, co je to za druh... Několik větších brouků, křížících si svou trasu přes naši stezku, bylo okomentováno, ale nezašlápnuto! (jak tě to vůbec mohlo napadnout čtenáři různého věku).

A pak to přišlo!

Ale vydržte. Během prázdnin jsem už několikrát zaslechl hlášení městského rozhlasu v Dolním Benešově, že firma N prodává na parkovišti u nákupního střediska plody X Y Z. Plody dostatečně velké, přiměřeně „draholaciné“ a jinak atraktivní.

Tady při túře jsme podél lesní cesty narazili postupně na maliny (samozřejmě ty zahradní u našich domů jsou daleko větší), na lesní jahody (vůbec se nemohou rovnat těm jahodám, prodávaným u silnic nebo firmou N nebo těm na našich zahrádkách) a borůvky (nebyly moc velké a nebylo jich moc). Proč s tím tedy otravuji? Jedna z přítomných osob po ochutnání několika kousků lesních plodů prohlásila: „Niebo w gębie!“ (tedy česky – „nebe v puse“).

Nikdy jsem takové vyjádření neslyšel, natož v polštině. Ale kromě toho, že bylo jaksí humorné, bylo nádherně pravdivé. Pohyb, námaha, pot, vytrávení, společenství, ticho lesa a vděčnost Stvořiteli za pár malinkých plodů – to všechno najednou dodávalo těm pár slovům tak hluboký význam...

Milý čtenáři, až ti někdo dá až pod nos pokrm, a ty si ho nebudeš vážit (člověka i pokrmu), zkus vyhladovět, ale nejen v žaludku...

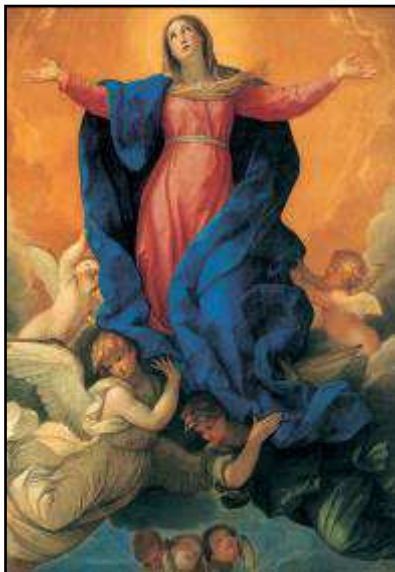
Jo, a abych nezapomněl, po vystoupení na poměrně novou rozhlednu jsme zaspívali jen tak do Božího prostoru lesů a hor jednu píseň Matce Boží – Salve Regina. Nikdo nám nevynadal, nikdo neobracel oči v sloup, jen velmi lehounký vánek nesl ta zpívaná slova někde do okolí...

PKF

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie - 15. srpna

Historie slavnosti

Tento den se začal slavit v Jeruzalémě už v V. století. V dalším století ho začal slavit celý křesťanský Východ a od VII. stol. byl slaven v Římě. Během pozdějších dob se Nanebevzetí Panny Marie stávalo nejčastějším titulem mariánských kostelů. Z velkých teologů byli výraznými představiteli této pravdy v první polovině VIII. stol. sv. German a sv. Jan Damašský.

Dogmatické vyjádření pochází od papeže Pia XII. z 1. 11. 1950 a říká se v něm, že Panna Maria obdržela hned po odchodu z tohoto světa celou slávu, protože byla vzata do nebe s tělem i duší a nemusí čekat jako ostatní zemřelí na oslavení až

na konci věků. Tímto byla potvrzena staletá víra křesťanů.

DOVRŠENÍ V MOCI BOŽSKÉ LÁSKY

Tento svátek nám staví před oči Mariin vstup do nebeské slávy včetně jejího oslaveného těla. Dogmaticky to vyjádřil papež Pius XII. 1. 11. 1950.

O zcela mimořádném privilegovaném postavení Panny Marie hovoří v Bibli v knize Zjevení apoštol Jan. Některé tyto části nesou tajemství skrytá lidským úvahám. Aby se však nejvyšší svatý Bůh mohl spojit s lidstvem, které chtěl v lidském těle vykoupit, potřeboval si připravit k tomu odpovídající ženu, kterou přislíbil již na počátku v Gn 3,15 (a o jejíž oslavě Jan mluví). To má souvislost i s dogmatem o Neposkrvněném Početí a celým Mariiným životem v Bohu, jenž v ní přebýval neustále. Jeden výklad knihy Zjevení poukazuje na Město, sestupující od Boha, připravené jako nevěsta...příbytek Boží uprostřed lidí (Zj 21,2-3), jako na obraz Panny Marie. Právě tato vznešenost Marie, nejčistší dcery Otce, snoubenky Ducha Svatého a Matky Syna, byla i pro její věrnost a neustálou jednotu s Boží vůlí, za podílu zásluh Božího Syna, hodna mimořádného povýšení. Její neposkrvněné tělo, které bylo na zemi schránkou života Božího, nemohlo pro tuto vznešenost podlehnout porušení. Ono vzetí Panny Marie

do Boží slávy je možné vidět jako předvoj vykoupených, kteří přijali Spásu a jejichž tělo bude po konci světa vzkříšeno.

Řekneme-li "neporušené tělo" - vybaví se nám zachovalé tělesné schránky některých významenaných světců, jako sv. Bernardety nebo Jana Marie Vianneye. Je každému jasné, že Mariina svatost byla pro neposkvrněnost a uskutečnění celého Božího plánu nesrovnatelně větší. Tato zmínka zde je jen pro snadnější pochopení skutečnosti.

Přirozená tělesná smrt symbolizuje umírání všem pozemským věcem. Při vzpomínce na Mariin konec života, bychom měli mít na mysli i vlastní opouštění toho, pro co žije svět. *"Kristus za všechny zemřel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal."* (2 Kor , 15) Dnešní slavnost má nás nasměrovat k životu v nebi, kde v den posledního soudu máme přijmout oslavené tělo podobající se Kristovu a Mariinu. Ale už dnes musíme proto něco udělat, jak radí ap. Pavel ve výše citovaném listu do Korintu. V něm také připomíná: *"Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré pomínulo, hle, je tu nové!"* (2Kor 5,17)

Den Mariina nanebevzetí je ztotožňován se dnem jejího úmrtí. Jako její Syn i ona prošla smrtí, nad níž zvítězila účastí v Jeho vítězství. Vše ostatní bylo v Jeho božské moci a odpovídalo Jeho lásce a důstojnosti. Sv. Antonín z Padovy o tomto svátku upozorňoval, že Mariiny výsady jsou propojeny a dány v nevýslovné milosti Božího mateřství, kterému se nemůže rovnat žádný jiný projev milosti. Dával jí titul "Naše Ester," aby zdůraznil význam tohoto mateřství, na kterém závisela naše záchrana. Sv. Antonín hleděl na slávu, která se pro toto mateřství v nanebevzetí dovršila.

Bůh volá celého člověka, kterého stvořil s tělem i duší, aby ho jednou mohl celého přijmout do věčného života. Proto je v našem pozemském životě důležité dát všechn prostor Kristu a jeho milosti jako ho dala Maria.

Při pohledu na toto podstatné, je tradované legendární vyprávění něčím naprosto vedlejším. Mluví o apoštolu Tomáši, opozdivším se na Mariin pohřeb. A proto s ním šli apoštolé ke hrobu. Místo našli neporušené, včetně Mariina šatu, ale místo těla byla jen líbezná vůně růží. A Ti, co se zdrželi u hrobu, vzpomněli si prý na zvláštní záři, kterou v noci vnímali.

Také my bychom ze slavnosti měli vnímat světlo k vlastnímu obrácení, bez kterého se obrácení celého světa nemůže uskutečnit.

Světci - více, či méně známí

sv. Alfons z Liguori

1. srpna - památka

Postavení: biskup a učitel církve, zakladatel řádu CSsR - Redemptoristů

Úmrtí: 1787

Patron: zpovědníků a profesorů morálky

Atributy: anděl, psací náčiní, obraz Panny Marie, růženec nebo misijní kříž

Pocházel z Marianelle, z neapolské šlechtické rodiny. Již v 16 letech dosáhl doktorátů práv. V roce 1726 se stal knězem a pak založil kongregaci Nejsvětějšího Vykupitele, tzv. redemptoristů.

Na podporu křesťanského života lidu horlivě kázal a psal knihy, zvláště o morálce, ve které je považován za mistra. Byl jmenován biskupem a po 13 letech apoštolské činnosti oslepl a ohluchl. Následkem revmatických bolestí mu hlava klesala na prsa, proto se úřadu vzdal. Ještě 12 let žil v sídle kongregace, kterou založil. Psal dopisy a knihy, kterými si získal titul církevního učitele.

OBHÁJCE BOŽÍ LÁSKY A BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Narodil se 27. 9. 1696 v Marianelle u Neapole v Itálii do staré šlechtické rodiny. Otec Josef byl kapitánem lodi a matka Anna roz. Cavalieri se s nevšední péčí a láskou věnovala křesťanské výchově svých osmi dětí. Alfons byl nejstarší, nechybělo mu nadání a tak podle otcova přání byl v Neapoli přihlášen ke studiu práv na univerzitě již ve 12 letech. Byl doma vyučován soukromými učiteli a vybranými profesory, což mu umožnilo ve studiu pokračovat rychleji. Díky brzkému zápisu na universitu měl přístup k oficiálním zkouškám a doktorát z občanských a církevních práv zvládl již jako 16letý, 21. 1. 1713. Současně již studoval filosofii, latinu a italskou literaturu.

V 18 letech otevřel vlastní advokátní kancelář, stal se oblíbeným a vyhledávaným. Asi po osmi letech, v jednom významném soudním procesu, jej potkal neúspěch. Ještě téhož roku 1723, při návštěvě

nevyléčitelně nemocných náhle cítil, že má změnit povolání. Začal studium teologie a již v prosinci 1726 přijal kněžské svěcení.

Zapojil se do diecézního kněžského sdružení "Apoštolské misie", nazývaného i "Propaganda" a horlivě působil jako lidový misionář. Na srdci mu nejvíce ležel stav lidí nejubožejších, v hmotné a mravní bídě. K nim patřilo i mnoho pastevců a rolníků ze širokého okolí Neapole. V boji s jejich náboženskou nevědomostí založil "Dílo kapliček", významné tím, že večerní vyučování katechismu pro laiky spojoval s jednoduchou pobožností.

V roce 1731 s biskupem Tomášem Falcoju společně založili kontemplativní řád Sester Nejsvětějšího Vykupitele a P. Alfons následující rok 9. 11. založil s prvními zájemci z řad kněží "Kongregaci Nejsvětějšího Vykupitele" - redemptoristy. Důvodem byla potřeba apoštolské práce na venkově.

Jako učenci zamilovanému do Kristova kříže a nesmírně si vážícího Spasitelova utrpení, v němž viděl souhrn všech důkazů Boží lásky, se mu zdálo nepochopitelné, že je tak mnoho těch, kteří Ukřížovaného nemilují. Snažil se je pro něj nadchnout kázaným i psaným slovem a při zpovědích vedl kajícími k opravdovému obrácení.

Vyzýval: "Upři svůj pohled na Ukřížovaného. Pozoruj Božího Beránka, zabitého na obětním stole. Pomysli, že je milovaným Synem věčného Otce a byl ukřížován pro lásku k tobě. Pohled, jak jeho ruce jsou rozepjaté, aby tě objaly; jeho hlava je nakloněná, aby ti dal políbení pokoje; jeho bok je otevřený, aby tě sevřel ve svém Srdci. Co nyní řekneš o Bohu, který tě tak miluje? Nezaslouží si, abys ho miloval?" (Opere X. 214)

Alfons vynikal v adoraci i v lásce k Panně Marii, kterou často nazýval Útočištěm hříšníků, Matkou milosrdenství a dobrotivou a mírnou Pannou. Viděl v ní tu, která pomáhá vlévat milost a spolupůsobí její růst. Jako obhájce Boží lásky a Božího milosrdenství vystupoval proti nadměrné přísnosti - bludu jansenistů.

Jeho kongregaci redemptoristů schválil papež Benedikt XIV. v roce 1749 s názvem Nejsvětějšího Vykupitele.

Roku 1762 byl Alfons od papeže Klementa XIII. jmenován biskupem v hornaté diecézi Sant Agata dei Gotti, kterou pak po 13 let s pastýřskou horlivostí spravoval. Během té doby, v roce 1768, onemocněl silnou artritidou v zádech s následným pokřivením šíje. Hlava mu zůstávala skloněná a tlakem na prsa trpěl bolestí. Teprve v 79 letech abdikoval a se souhlasem papeže Pia VI. odešel trávit poslední léta života do řeholního domu v Pagani u Salerno poblíž Neapole.

K Alfonsově nemoci se přidalo slábnutí zraku a intrikami byl v r. 1780 získán jeho podpis na pozměněné řeholní stanovy. Jednalo se o podvod a zneužití jeho slepoty. Papež následně čtyři redemptoristické kláštery odepsal z řádu. Ke sjednocení došlo až šest let po Alfonsově smrti, který zemřel v pokoji po překonaných vnitřních bojích a úzkostech ve věku 91 let.

Napsal mnoho spisů, v nichž předával nauku církve obohacenou. Zanechal velmi významné morální spisy, jeho "Teologie morálky" v roce 1933 již měla za sebou 82 vydání. Poprvé ji vydal roku 1753. Připomínány jsou jeho příručky pro zpovědníky a lidové misionáře. Aby podnítl úctu a důvěru k Matce Boží, napsal knihu "Vznešenosti Panny Marie" (Le glorie di Maria), plnou citátů Otců a teologů. Celkem napsal 111 děl, která vycházel až v 63 jazycích a prý se jedná o více než 20000 vydání jeho publikací.

K jeho vedlejším činnostem patřilo i malířství, byl schopným architektem, vyznal se v sochařském umění i v hudbě. Složil např. pašijovou kantátu: "Duetto tra l'anima e Gesu Cristo" (Duetto duše a Krista), již jako dítě se naučil hrát na cembalo.

K jeho blahořečení, připravovanému od jeho smrti, došlo v roce 1815, po návratu papeže Pia VII. z vyhnanství. Papežem Řehořem XVI. byl v r. 1839 slavnostně kanonizován a jeho nástupcem Piem IX. v roce 1871 zařazen mezi církevní učitele. V roce 1950 byl prohlášen patronem moralistů a zpovědníků.

(zdroj: www.catolica.cz a další)

Připravila Marie Ohřálová

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

Ti, co hledají štěstí (vyprávění studentky V. K.)

Po maturitě jsem byla zmatena..., otevíralo se přede mnou tolik cest a já bych chtěla jít po několika současně.

Myslím, že tohle by rád v mládí kdekdo.

Bohužel, je třeba volit...V práci, v lásce, ve všem.

Jak by bylo krásné, kdyby se člověk mohl projet po jedné cestě, která ho vábí...pak zařadit zpátečku a odcouvat, rozjet po jiné, vyzkoušet jinou.

V létě jsem byla pár dní na návštěvě u svého prastrýce, jezdívala jsem se k němu učit, na jeho chalupě v lesní samotě byl klid a pohoda,...idyla.

A prastrýc byl něco jako můj dědeček – vlastního dědečka jsem už nepoznala.

Byl „chodící úsměv“. Tak ho někdo nazval. S nikým jsem se v životě tolik nenasmála jako s ním.

Pověděla jsem mu o své volbě. O TĚŽKÉ volbě, jaká mě čeká.

Čekala jsem, že se dá do smíchu. Jako se dával tolikrát, když jsem si na něco stěžovala...

Znal velké tajemství šťastného života: dokázat obtížný problém obejít...a přijít k němu ze snadnější strany.

Opravdu: někdy stačí jen trochu poodejít a přistoupit k tomu, co se nám zdá nepřekonatelné, z jiné strany... a to, co nás naplňovalo úzkostí, nás nestísňuje.

Ale tentokrát se prastrýc nesmál. Díval se na mě se soucitem.

A já pochopila, nepromluvila jsem jenom o své záležitosti, vyslovila jsem i jeho vlastní dávné hledání...

Jistě také chtěl jít v mládí po více cestách.

Jako by mi nahlédl...do duše...

A rozeznal v ní odraz svého mládí.

Moudří lidé umí rozeznat, když zestárnou, odraz svého mládí v duších mladých lidí...

„Víš,“ zauvažoval, „tady je každá rada drahá.“

Kývla jsem. Tohle jsem přece věděla.

„Ale jedna rada je mi nejdražší.“ Přece jenom se usmál: „Víš která?“

„Ne.“

„Povím ti radu, která mi vždycky v životě pomáhala...už ani nevím, kdo mi ji pověděl...ať to byl kdokoliv, nepřestávám mu být celá léta vděčný....“

„????????????????????“

Tolik otazníků jsem snad nikdy v životě nevyslovila, nikdy nevydechla... jako po těchhle prastrýčkových slovech.

„Víš...Lidé se pořád starají, co v životě chtějí. V tom je ta potíž. Protože si to, co chtějí, nedokážou přesně pojmenovat. Když to pak dostanou,

zjistí, že tohle, právě tohle vůbec nechtěli... Dostali přesně to, co si mysleli, že chtějí,...jenomže si to pojmenovali nepřesně, a tak z toho mají smutek.

Navykl jsem si už v mládí něco jiného a dělám to dodneška. Já si pojmenovávám, co nechci mít,...to jde snadněji...pojmenovávám si velmi přesně, co nechci.

A když si člověk dokáže přesně a upřímně pojmenovat, co v životě nechce, zjistí, že si vlastně přesně pojmenoval to, co chce..."

Nejlepší (vyprávění jednoho studenta)

Nevím jak je to na jiných školách, ale u nás se žáci nedělili na premianty a propadlíky. Dělili se na chudé a bohaté.

Já nepatřil k bohatým. Ani trochu.

Rodiče se museli dost uskrovnit, abych mohl studovat, a i když jsem se jim snažil pomáhat kondicemi, šlo to těžko.

Byl jsem dobrý student a můj učitel, starý pán, si mě oblíbil. Kdysi přišel o syna a říkal, že já mu jeho syna připomínám.

Občas mě pozval na procházku nebo na svačinu. Nejezdil jsem o víkendech domů, jízdné bylo drahé, a tak jsem byl v neděli sám. A můj učitel, po smrti své manželky, zůstal také sám.

Jednou jsme šli podél řeky, dlouhou topolovou alejí, a mluvili o všem možném, starý pán byl tak trochu polyhistor.

Přišla řeč i na smysl života.

Tedy na to, o čem se v knihách i hovorech napáchalo asi nejvíc banalit.

Hovořil jsem o tom, že je přede mnou v životě asi velmi těžká cesta..., kdo ví, jestli se dostanu na vysokou,...a pak budu znevýhodněný vůči všem žákům se slavnými jmény a rodinnými vazbami...

Ta chvíle, kdy jsme tehdy hovořili, se mi zalila do paměti jako zbytky rostlin do jantaru.

Nad námi planulo jasné, jantarové slunce a učitel hovořil...

„Víš, nebudeš to mít jednoduché, ale nezapomínej: nejlepší není ten, kdo dostane nejlepší...Nejlepší je ten, kdo udělá nejlepší z toho, co dostal..."

PRO ZASMÁNÍ

Otec uděluje synovi rady do života:

„Když chceš být dobrým člověkem, buď v životě poctivý a opatrný.“

„Co to znamená být poctivý?“

„Splnit všechno, co jsi slíbil.“

„A opatrný?“

„Nikdy nic neslibovat.“

Na Sibiři chytí děda zlatou rybkou a ta mu hned říká, že když ji pustí, tak mu splní jakékoliv přání.

A on na to: „Kdepak ty mně, já tobě splním přání. Mám si tě připravit na másle, nebo na víně.“

„Ta černá slepice je nějak smutná. Uděláme z ní v neděli polévku.“

„Dobře, můžu to zkusit, když myslíš, že ji to rozesměje.“

Jeden muž šel na koňské dostihy. Když se před prvním závodem šel podívat k tabuli, na kterého koně by měl vsadit, zahlédl cestou u stájí kněze, jak jednomu koni žehná. Řekl si, že by to mohlo něco znamenat, honem šel na koně vsadit. A kuň skutečně vyhrál. Muž tedy sledoval kněze i před ostatními závody a docela dobře na tom za celé odpoledne vydělal.

Po této zkušenosti se rozhodl, že v posledním závodě vsadí všechny vyhrané peníze na jednoho koně. A tak vsadil. Dostih začal slibně. Kuň po celou dobu závodu vedl a dokonce se zdálo, že v cílové rovince svůj náskok ještě zvyšuje. Jenže pár desítek metrů před cílem se vedoucí kuň zhroutil k zemi a byl na místě mrtvý. Muže to pěkně rozzuřilo. Po závodu vyhledal onoho kněze a sdělil mu, jak ho celý den pozoroval a jak se vše pokazilo v posledním dostihu. Žádal po něm nějaké vysvětlení. Ten pouze smutně pokýval hlavou a povídá. „No jo, s vámi nevěřícími je to těžké, vy zkrátka nepoznáte rozdíl mezi požehnáním a posledním pomazáním.“

Jeden starý pracovník plynáren zaučuje mladého. Prováděli zrovna odpočet plynoměřů na předměstí. Když k večeru dokončili poslední barák, starý plynař hrdě oznamuje mladému: „Tak tohle jsi zvládnul, ale nemysli si, že jsem nějaká stará vykopávka, ještě něco vydržím. Schválně, kdo bude dřív u auta!“

A skutečně. Starý plynař doběhl o krok dříve.
Vzápětí za nimi dorazila udýchaná stařenka o holích.

„Co se děje, paní? Zapomněli jsme u vás něco?“

„To ne...Ale ... Když jsem viděla utíkat plynaře...Došlo mi, že musím utíkat taky...“

Děda vidí, jak mu někdo krade brambory. Volá na policii, ale tam mu sdělí, že nemají hlídková auta. Za pět minut volá znovu.

„Už nemusíte jezdit, já jsem je všechny postřílel.“

Během pěti minut jsou policajti s několika auty u něj a nic nevidí.

„Pane, vy jste říkal, že jste všechny postřílel?!“

„A vy jste říkali, že nemáte žádná hlídková auta.“

Policista zastaví automobil:

„Pane řidiči, jak mi vysvětlíte, že vám nesvítí zadní světla?“

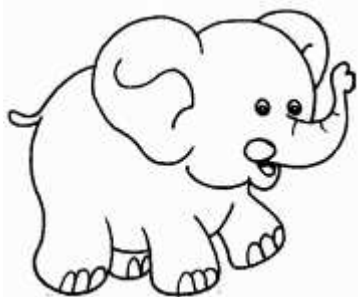
Řidič vyběhne za vůz a začne srdcervoucně nařikat.

Zaskočený policista ho uklidňuje: „Přece se nebudete rmoutit pro takovou maličkost.“

„Maličkost? Přivěs, žena, děti, tchýně...A vy řeknete maličkost?“

NEDĚLNÍ PRAŽDNINOVÁ POHÁDKA

FIALOVÝ SLON

Všechno se to přihodilo kdysi v africké džungli. Jak se to stalo, dodnes nikdo neví, jisté však je, že se jedné mámě slonici narodilo slůňátko. Na první pohled se od ostatních sloních dětí nelišilo, ale přece jen - zatímco ti druzí (i máma s tátou) byli šedočerní, ono bylo fialové. Z počátku to nikomu nevadilo, ale za pár let, když se ze slůněte stal skoro velký slon, začali se mu kamarádi pošklebovat.

„Kdo to jakživ viděl, fialového slona,“ troubili na choboty posměšně. A za chvíli se k dětem přidali i dospělí sloni, a kde se fialový slon objevil, tam byl pokaždé terčem smíchu těch ostatních.

Často pak plakal u mámy a ta ho konejšila: „Nic si z toho nedělej, synáčku můj. Jsou hloupí a nerozumí tomu. Copak je to tvoje chyba, že máš jinou barvu? Nejsi tím ani lepší, ani horší než ostatní – to si pamatuj.“

Fialový slon si to sice pamatoval, ale beztoho ho to moc neutěšilo, protože se mu všichni pořád smáli.

Jednou spadla máma slonice do pytlácké pasti a zlí lidé ji zastřelili kvůli slonovině. Táta se o něj moc nezajímal, a tak zůstal fialový slon vlastně docela sám., nešťastný, smutný, opuštěný. Teď už ho máma nemohla bránit proti ostatním, a tak mu nezbylo, než se oddělit od stáda a putovat džunglí sám.

„Však se těš, i na tebe si pytláci políčí,“ vyhrožovali mu sloni, „ale jdi si, o fialového slona my nestojíme.“

Od těch dob žil fialový slon samojediný a celkem brzy přišel na to, že to vlastně docela jde. Co nevidět znal ve své části džungle každíčký strom, liánu, kmen i každíčké zvíře. Jiná zvířata se od něj neodtahovala, ani za mák jim nevadilo, že je fialový, prostě je nenapadlo, že by měl vypadat jinak.

Cestou necestou chodíval tudy na lov Gwan, náčelníkův syn. Vyrážel většinou hned za rozbřesku a vracel se domů s večerem, s ptáky šípy střelenými, občas i gazelu ulovil.

Fialový slon o něm moc dobře věděl, a věděl i to, že je Gwan je statečný a moudrý mládenec, i když zatím poměrně mladý, a docela si ho oblíbil a tajně ho provázel na jeho cestách. Častěji, než střílel, totiž Gwan zvířata jen pozoroval, líbilo se mu v džungli a lovil jen, aby utišil hlad.

Jednou se v Džungli roznesla strašlivá zvěst. Z pouště až sem zavítal lítý lev zabiják, který ničil všechno živé, co mu stálo v cestě. A ne z hladu, ale pro potěšení. Všechna zvířete se ho bála, a kdo mohl, vzal nohy na ramena a stěhoval se jinam.

Doslechl se o tom fialový slon a tuze se rozzlobil: „Nebude se v naší džungli roztahovat,“ řekl pak příteli opičákovi.

Opičák odvětil: „Když on je ale silný a krutý. Nikdo ho nepřemůže.“

„Pch, to se ještě uvidí...“ zasmál se slon srdnatě.

Náhoda tomu chtěla, že v těch nebezpečných dnech se zase na toulky vydal i Gwan. O lvu dosud neměl ani ponětí, a tak si vykračoval sám, ozbrojen jen oštěpem, a pátral po nějaké pernaté havěti, z níž by si pak mohli ve vesnici uvařit chutnou polévku. Dalo se tušit, že se o tom dozví

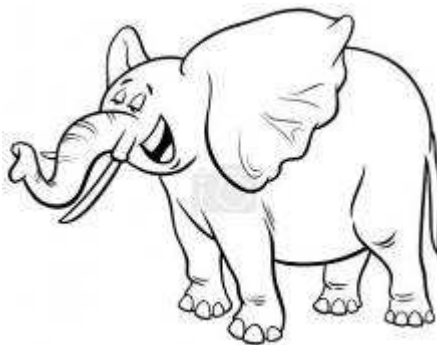
i lev zabiják. Potichoučku, jak to jen kočky umějí, pronásledoval mládence po stezce a čekal na vhodný okamžik, aby po něm mohl skočit a snad ho i zadávit. Ale byl u toho i někdo jiný. Náš fialový slon. Nazlobeně pozoroval lva, jak se chystá po náčelníkovu synu skočit, a rozhodl se v duchu, že tomu musí zabránit stůj co stůj.

Pak přišel Gwan až na břeh potoka, který protékal džunglí. Zde nebylo mnoho stromů, jen nějaké keře, takže nebylo kam vylézt, kde se schovat, jak se zachránit.

Lev ucítil svou příležitost, a než se stačil zděšený mladík vzpamatovat, vrhl se se strašlivým řvaním na Gwana. Už se zdálo, že to špatně dopadne, když tu se objevil fialový slon.

Jako hora vysoký, divoce mával chobotem, troubil, co mu síly stačily, a vypadal velice zlověstně. A hnal se přímo na lva.

Ten se velice polekal – nikdy v životě takové zvíře neviděl a dostal skutečný strach. Už se víc o Gwana nestaral, ale nejrychleji, jak jen dovedl, upaloval z džungle za nosem, pořád se otáčeje, zdali ho ta fialová příšera nedostihuje. V džungli se pak už nikdy neukázal a zvířata se zase nemusela ničeho bát.

Fialový slon se okamžitě uklidnil, přišel pomalu k vyplašenému mládenci, který se zatím stulil do klubíčka, a řekl: „Mne se bát nemusíš, zlého lva jsem odehnal a tobě neublížím.“

Náčelníkův syn se tedy už nebál a velice děkoval, že mu fialový slon zachránil kůži.

„I, vždyť to vlastně nic nebylo,“ mávl slon chobotem skromně.

Ale Gwan trval na tom, aby s ním šel slon do vesnice, že ho musí vidět otec náčelník.

Slon se dal nakonec přemluvit a vydal se s mláďencem na cestu.

Vesnice ležela nedaleko – a zrovna v tom čase tudy táhlo i stádo slonů, které kdysi musil fialový slon opustit.

Když doma Gwan všechno vypověděl otci, i ten slonu ze srdce poděkoval a nechal pro něj přinést několik mís nejvybranějšího ovoce jako odměnu.

Při tom mu řekl: „Jsi dobrý přítel lidí, a to ti nikdy nezapomeneme. Nechtěl bys tu s námi zůstat? Starali bychom se o tebe, neměl bys tu nouzi.“

Slon se podivil: „Copak vám nevádí, že jsem fialový?“

„Odkdy pak záleží na barvě?“ odvětil na oplátku překvapeně náčelník.

„Jsi dokonce lepší než ostatní. Šedí sloni, ti nám většinou jen ničí úrodu.“

Slona ta pochvala tuze těšila a už byl málem rozhodnut, že ve vesnici zůstane, když tu k němu rovnou z džungle přišel jiný slon, normální šedočerné barvy (a náš slon v něm poznal svého bývalého přítele) a ten pravil: „Všechno jsme slyšeli, protože jsme se stádem nedaleko, a všichni jsme o tom přemýšleli. Přišli jsme na to, že jsme ti moc ublížili, že jsi doopravdy lepší než my. Prosíme tě tedy, chceš-li, vrať se do stáda. Slibuji ti, že se ti už nikdy nikdo nebude posmívat.“

Po těch slovech měl fialový slon radost ještě stonásobně větší – hned si to rozmyslel, a že se rád ke svým bývalým druhům vrátí.

Srdečně poděkoval náčelníkovi vesnice i jeho lidem za pohoštění a vlídné přijetí, rozloučil se se všemi a odešel do džungle ke slonímu stádu. Sloni už na něj čekali, omluvili se a dušovali, že se polepší a že si už nikdy nebudou myslet, že jsou něco víc, když mají jinou barvu kůže.

Fialový slon pak žil ještě dlouhá léta šťastně mezi přáteli, toulali se spolu krajinou. A když přišel jeho čas, oženil se s pěknou slonicí. A když zase přišel daný čas, narodilo se jim slůně - dočista fialové, po tátovi. Ale nikdo, vůbec nikdo ani slovíčkem neškobrtl o to, že vypadá jinak než ostatní.

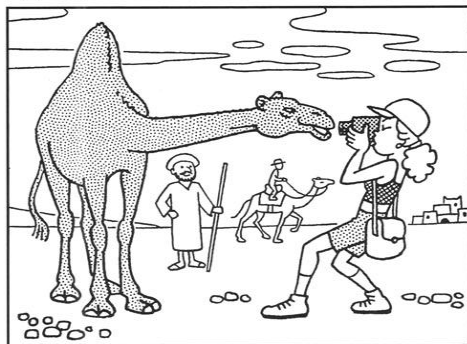
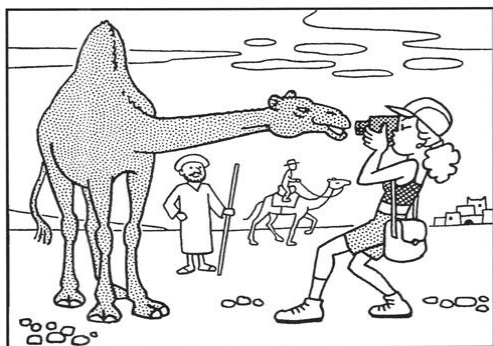
Vždyť kdo může říci, že je lepší nebo horší jenom proto, že vypadá trochu jinak?

A to neplatí jenom u slonů...

Nedělníček dětem

Najdi 7 rozdílů

!!! SOUTĚŽ !!!

DOPLŇOVAČKA

1. mokřina, 2. nástroj k holení, 3. malé dítě,
4. druh třpytivé látky,
5. ženské jméno,
6. ohříváč vody,
7. název měsíce v roce, 8. malé biče,
9. asijská rychle rostoucí rostlina,
10. ztrácí barvu,
11. tropické ovoce.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
B	B	B	B	B	B	B	B	B	B	B

Své odpovědi vhodte do krabičky „SOUTĚŽ“, v kostele, nebo zašlete na email nas.nedelniczek@seznam.cz do neděle 25. srpna

Tajenka z minulé doplňovačky zní: „HARMONIKA“

Soutěže se zúčastnilo celkem 9 dětí. Z Dolního Benešova 6, ze Zábřehu 1 a 2 přespolní. V krabičce byly 2 odpovědi a 7 odpovědí přišlo na email.

1. cena – Kniha – Než zazvoní zvonec- **Eliška Kupková** – 4. B - D. Benešov

2. cena – Brožura - Anděl Říša - **Amálie Grobárová** - 5 let – D. Benešov

3. cena – Keramický suvenýr – **Julie Halfarová** – 8 let - Zábřeh

Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře.

Výhercům blahopřejeme

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na srpen 2019

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	5.8.	18.00	Za rodiče Ondrušovy, jejich dceru a zetě s prosbou o požehnání...	
Út	6.8.	18.00	Za živé a + farníky	
St	7.8.	18.00	Prosba o boží pomoc pro nemocnou osobu	
Čt	8.8.	18.00	Za + rodiče, sestru, bratra, manžela a duše v očistci	
So	10.8.	7.00	Za + Marii Ranošovou (ned.85 let), za manžela Emila Ranoše,...	
Ne	11.8.	7.00		
Ne	11.8.	Záb 8.30	Za Jakuba Mrkvu, dvoje rodiče, sourozence a švagrovou	
Ne	11.8.	10.00	Poděkování za dar zdraví u příl.80 let a boží ochranu pro celou...	
Po	12.8.	18.00	Za Gertrudu Křížovou (ned.80 let), za manžela, syna, dvoje ro...	
Út	13.8.	6.30	Za živé a + farníky	
St	14.8.	18.00		
Čt	15.8.	18.00		
So	17.8.	11.00	Svatba:	
So	17.8.	ČK 17.00		
Ne	18.8.	7.00	Za Hedviku a Martu Chřibkovy a rodiče	
Ne	18.8.	Záb 8.30	Za Waltra Kotalu (ned.90 let), za manželku a dvoje rodiče	
Ne	18.8.	10.00	Za Bedřicha Kozla, manželku, syna, dceru a za živou rodinu	
Po	19.8.	18.00	Poděkování P.Bohu za dar zdraví a přijaté milosti, za živou a +...	
Út	20.8.	6.30	Za živé a + farníky	
St	21.8.	18.00	Za Annu Miketovou, rodiče a dvě sestry	
Čt	22.8.	18.00	Za Josefa Pavlíka, manželku, rodiče z obou stran a živou rodinu	
So	24.8.	11.00	Svatba	
So	24.8.	14.00	Poděkování za přijatá dobrodíní při příležitosti 60 let života	
Ne	25.8.	7.00		
Ne	25.8.	Záb 8.30	Za Juditu Vaškovou (ned.90 let), za manžela a živou rodinu	
Ne	25.8.	10.00	Za + Bernarda Štědrně (ned.90 let), za živou rodinu a duše ...	
Po	26.8.	18.00	Za + Barboru Horak a za živou rodinu	
Út	27.8.	6.30	Za živé a + farníky	
St	28.8.	18.00	Za rodinu Marcolovou, Kalužovou, Widlakovou a Poštulkovou	
Čt	29.8.	15.00-17.00	Zpovídání pro děti před začátkem školního roku	
Čt	29.8.	18.00	Za + Oskara Kociána – měsíční	
So	31.8.	11.00	Poděkování za úrodu zemskou a prosba o boží požehnání pro ...	
Ne	1.9.	7.00	Za Huberta Ranoše, manželku a rodiče z obou stran	
Ne	1.9.	Záb 8.30	Za Petra Slaninu, dvoje rodiče a duše v očistci	
Ne	1.9.	10.00	Prosba o dary Ducha sv. pro žáky, studenty a učitele v novém ...	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI SRPNU

Sbírka na OPRAVY – neděle 18. 8. 2019

*Udělej něco pro svou duši i tělo a vydej se spolu
s námi.*

PĚŠÍ POUŤ NA HRABYŇ

v neděli 18. srpna 2019 v 14:15 hodin

od kostela sv. Martina v Dolním Benešově

program pouti:

**14:15 hod. – požehnání poutníkům
na farním dvoře**

**17:00 hod. – mše svatá za poutníky
z Dolního Benešova a Hati**

Pro zájemce je na zpáteční cestu zajištěn autobus.

Zveme všechny bez rozdílu věku.

**At', „NEDELNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné a sváteční chvíle**

Vás zve

na

Poděkování za úrodu

v sobotu 31. srpna 2019

v 11 hodin:

Mše svatá v kostele sv. Martina

po mši svaté:

- ❖ **občerstvení na farním dvoře**
- ❖ **host**

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lelka 74, Dolní Benešov 747 22

Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohřálová

email: nas.nedelnickek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>

vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek

.Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury pod číslem MK ČR E19917